

LYKKEGAARDS

NAVLE

AF MORTEN LYKKEGAARD • ILLUSTRATION: SØREN MOSDAL

10 TIMER OG 58 MINUTTER – EN HISTORIE FRA DET VIRKELIGE LIV

Mellem jul og nytår modtog jeg en mail fra en andelsforening jeg har været skrevet op i de sidste to år. En lejlighed var udbudt til salg, og man skulle melde tilbage hvis man var interesseret. Jeg var ekstatiske. Sidste gang jeg havde tjekket ventelisten, havde jeg været omkring nr. 60, og jeg havde derfor regnet det for helt utopisk at komme i betragtning til en lejlighed inden for de nærmeste årtier. Men dér stod det, sort på hvidt. For første gang i de mange år jeg har gennemlevet den ene fordækte fremleje efter den anden, anede jeg et lys for enden af bolig-tunnellen. Juleaftensdag skrev jeg en mail for at bekræfte min interesse. Bedre julegave kunne jeg ikke ønske mig.

Et par dage senere fik jeg besked om at fire var kommet i betragtning. De to første på listen ville få lov at se på lejligheden. Jeg var nr. fire. Det kunne selvfølgelig være bedre, men det føltes alligevel godt at se mit navn stå dér på listen som blot den fjerde til at kunne sætte fingrene i en lækker, nyrenoveret toværelses ved Engave Plads på Vesterbro.

Den 29. december skulle jeg med toget fra Jylland til København – og straks blev jeg grebet af paranoia. Hvad nu hvis andelsforeningen i selvsamme øjeblik jeg sad og slumrede i toget sendte en mail ud om at de to første var sprunget fra, og at jeg nu straks skulle møde op og se på lejligheden? Den risiko turde jeg ikke løbe, så umiddelbart før jeg sprang på toget, kradsede jeg en mail ned hvor jeg endnu en gang understregede min store interesse og for en god ordens skyld gav dem mit mobilnummer, så de *altid* kunne få fat i mig.

Andelsforeningen meldte aldrig tilbage, så lejligheden blev sikkert solgt til anden side, tænkte jeg. Det var selvfølgelig ærgerligt, men på den anden side: Næste gang var jeg sikkert nr. tre – og hvad nu hvis de to der stod over mig i mellemtiden havde fundet noget andet?

En mandag nat i januar vågnede jeg pludselig med ét sæt og tænkte: Var der ikke noget med at jeg skulle bekræfte min aktive status på ventelisten i løbet af denne måned? Selvfølgelig havde jeg mailet flere gange med formanden blot to uger forinden, men alligevel. Jeg måtte hellere være på den sikre side, så næste formiddag skyndte jeg mig at sende en mail der igen bekræftede min glæde ved at stå på listen. Det var den 16. januar, klokken var 10:58 om formiddagen.

To dage efter lå denne mail i min indbakke:

Kære Morten

Jeg må beklageligvis meddele dig at du er blevet taget af listen. Vores periode for tilbagemelding til ventelisten er mellem den 1. og 15. jan. Din mail er sendt efter denne periode. Listen er pt. lukket. Med henblik på genopskrivning – står listen til at blive åbnet inden for et kort stykke tid. Du må holde dig orienteret om hvornår dette sker gennem dem du kender i foreningen.

Jeg troede ikke mine egne øjne. Jeg greb straks røret, ringede til formanden og prøvede febrilsk at forklare hvor meget det betød for mig efter to års venten endelig at have nået et punkt på listen hvor drømmen om en permanent bolig ikke længere blot var en drøm. Men der var ingen pardon. Regler er til for at blive overholdt, forklarede han mig roligt, det kunne jeg vel nok forstå. Jeg havde lyst til at råbe og skribe, men det ville nok ikke hjælpe det store. Jeg lagde røret på og stirrede ud i luften.

To års ventetid, et kortvarigt lys for enden af tunnelen, og så atter ud i det boligløse mørke på grund af en mail der kom 10 timer og 58 min. for sent.